175| Οἱ πρός Με προσκείμενοι, ἂς ἀτενίσωσι εἰσέτι μίαν φοράν πρὸς Ἐμέ.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/175-οἱ-πρός-με-προσκείμενοι-ἂς-ἀτενί/

Ἂς ὑπερυψώσωσι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ὑπεράνω τῶν ἐγκοσμίων καὶ ὑλικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἤδη ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἀπασχολοῦν καὶ ἂς προσπαθήσωσιν **ὀπλιζόμενοι διὰ θάρρους καὶ πίστεως** νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν πορείαν, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλειψαν ἐν μέσῳ τῆς διανυομένης ὁδοῦ.

Ἂς ἐνθαρρύνωσι καὶ πάλιν καὶ ἂς μὴ ἐγκαταλείψωσιν ἑαυτοὺς ἕρμαια τῶν κλυδωνιζόντων αὐτοὺς ἀντιρρόπων δυνάμεων.

Ἀφήνοντες ἐλευθέραν τὴν διάνοιαν αὐτῶν, τελείως ἀπηλλαγμένην τῶν ἀπασχολούντων αὐτὴν ὑλικῶν ζητημάτων καὶ ὑπερυψοῦντες αὐτὴν πρός Με, **θὰ εὕρωσιν ἐν Ἐμοί, οὐ μόνον τὴν ποθητὴν γαλήνην καὶ ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάλογον δύναμιν πρὸς συνέχισιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον διεκόπη.**

Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἕκαστος ἂς προσφέρῃ πᾶν, ὅ,τι δύναται νὰ συμβάλῃ πρὸς τὴν νέαν ἔναρξιν καὶ σταδιοδρομίαν αὐτοῦ.

Οἱ δυνάμενοι νὰ ἐπικοινωνῶσι μετ’ ἐμοῦ, ἂς ἐγκαταλείψωσι τὰς ἀμφιβολίας αὐτῶν καὶ ἂς ἐπιζητήσωσι νὰ συσφίξωσιν ἔτι μᾶλλον τοὺς διακοπέντας μετ’ Ἐμοῦ δεσμούς, ὡς καὶ πρότερον, **βέβαιοι ὄντες ὅτι θὰ ἀνεύρωσιν εἰς Ἐμὲ καὶ πάλιν τὸν ποθητὸν Διδάσκαλον, τὸν ἀφοσιωμένον Φίλον καὶ Ἀδελφόν,** ὅστις οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρηται δι’ αὐτοὺς καὶ Ὅστις οὐδὲ ἐπὶ στιγμήν, ἂν καὶ ἐγκαταλειφθείς, ἐξακολουθεῖ καὶ ἐπιμένει νὰ τοὺς ἀναμένῃ, διὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ διὰ μέσου τῶν σκολιῶν ἀτραπῶν, αἱ ὁποῖαι **λόγῳ τῆς μὴ παρ’ αὐτῶν τελείας ἐγκαταλείψεως καὶ ἀπαρνήσεως τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν αὐτῶν ἀδυναμιῶν παρενεβλήθησαν μεταξὺ Ἐμοῦ καὶ ἐκείνων** καὶ δὲν ἀφήνουν αὐτοὺς ν’ ἀνεύρωσι διὰ τῆς παρ’ Ἐμοῦ καθοδηγήσεως καὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν αὐτοσκοπήσεως καὶ κατανοήσεως τὴν πραγματικὴν ὁδόν, ἣν ἐχάραξα εἰς αὐτοὺς ν’ ἀκολουθήσωσιν.

Ὅταν τις ἐγκαταλείψῃ ἓν ἔργον ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ὅσον καὶ ἂν κατέχῃ τοῦτο εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας, πάντοτε εἰς τὴν ἐπανάληψιν αὐτοῦ ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον θὰ δυσκολευθῇ, μέχρις ὅτου ἀνεύρῃ τὸν ἀνάλογον τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς καὶ ἀποπερατώσεώς του.

Τοῦτ’ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ ὑμᾶς.

Ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐγκαταλείψατε ἡμιτελὲς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀνετέθη νὰ φέρητε εἰς πέρας καὶ ἤδη δυσκολεύεσθε νὰ ταξινομήσητε τ’ ἀπαραίτητα ἐκεῖνα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανασυνδεθοῦν διὰ νὰ δυνηθῆτε καὶ ἀποπερατώσητε τοῦτο. Τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπελπίζῃ ἐντελῶς καὶ σᾶς ἀποκαρδιώνῃ ἐγκαταλείποντες τοῦτο, ὡς καὶ πρότερον. Ἀπ’ ἐναντίας ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου τοῦ παρελθόντος δέον νὰ σᾶς ἐνισχύῃ καὶ προωθήσῃ ἔτι μᾶλλον διὰ νὰ ἐπανακτήσητε τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ καὶ διὰ νὰ καθοδηγηθῆτε καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ἀφετηρίας, ἐξ ἧς ἐκκινήσατε, προσπαθοῦντες νὰ διανύσητε τὴν πρὸ ὑμῶν ἐκτεινομένην ὁδὸν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον καὶ ἀπροσκοπτώτερον.

Γνωρίζω, ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν, τῶν περισσοτέρων ἐξ ὑμῶν, εἶναι βεβαρυμένον, λόγῳ προβεβυκυίας ἡλικίας καὶ ὅτι αἱ σωματικαὶ ὑμῶν δυνάμεις, ἤδη ἐξησθενημέναι, δὲν ἀντέχουσιν ὡς πρότερον εἰς τὸν κάματον, ἀλλὰ, ὅταν ἀποφασίσητε ἔστω καὶ ὀλίγον χρόνον τῆς ζωῆς ὑμῶν ν’ ἀφιερώσητε διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀνελάβατε νὰ φέρητε εἰς πέρας, σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἐξασκήσει ὑμῶν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐπανακτήσητε, ἂν ὄχι πλήρεις καὶ ἀκεραίας τὰς πρότερον ὑμῶν δυνάμεις, ἀλλ’ ἱκανὰς νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν κατὰ μέγα μέρος ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤδη ἀπαιτῶ παρ’ ὑμῶν, εἶναι ν’ ἀφοσιωθῆτε ὁλοθέρμως καὶ ἄνευ ἀμφιταλαντεύσεων, ἀμφιβολιῶν καὶ δισταγμῶν εἰς τὸ ἔργον ὑμῶν μὲ τὴν πλήρη βεβαιότητα, ὅτι, ὅταν ἀρχίσῃ ἡ ἔναρξις αὐτοῦ, θὰ σᾶς δοθῶσιν οὐ μόνον τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα πρὸς ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάλογος ἐνίσχυσις, οὐ μόνον παρ’ Ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ παρ’ Ἐκείνων, οἵτινες ἐν μέλλοντι θὰ προστεθῶσιν εἰς τὴν ὁμάδα ὑμῶν.

Ὑπάρχουν πολλοί, οἵτινες μὴ ἔχοντες οὐδὲν δεδομένον τῆς σχέσεως καὶ συνδέσμου αὐτῶν μετ’ Ἐμοῦ, ἀλλ’ ὑπὸ μόνης τῆς σκέψεως τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἐλαυνόμενοι ἀπομακρύνονται τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν καὶ ἀφοσιώνονται ψυχῇ τε καὶ σώματι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. **Οὐδεμία Ζῶσα Διδασκαλία τοῖς παρεσχέθη καὶ ἐν τούτοις ἀπομακρύνονται καὶ ἀπομονώνονται διὰ νὰ φθάσωσιν ὑπὸ μόνης τῆς ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας αὐτῶν πρὸς Ἐμέ,** ἐνῷ ὑμεῖς ἔχοντες καὶ προσλαμβάνοντες τὴν Ζῶσαν παρ’ Ἐμοῦ Διδασκαλίαν καὶ συνέχισιν αὐτῆς, ἐξακολουθεῖτε νὰ παραμένητε ἀδιάφοροι καὶ νὰ διστάζητε νὰ Μὲ ἀκολουθήσητε, ἢ σκεπτόμενοι ἐὰν εἶναι ἢ ὄχι ὁ ἐνδεδειγμένος καὶ μοναδικὸς δρόμος, ὃν ὀφείλετε, ἀφοῦ σᾶς ὑπεδείχθη, νὰ διανύσητε.

Ἀτυχῶς ἄλλοι, ἐὰν εἶχον τὸ μοναδικὸν χάρισμα τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης καὶ **ἐὰν εἶχον ἔστω καὶ ἐλάχιστα δείγματα ὑψηλοῦ περιεχομένου διδαχῆς, θὰ ἐγκατέλειπον τὰ πάντα,** διὰ νὰ ἀφοσιωθῶσιν εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον τοῖς ἀποκαλύφθη.

Ὑμεῖς ὅμως ἀμφιβάλλοντες καὶ ἀμφιταλαντευόμενοι ἐξακολουθεῖτε νὰ ἀρνῆσθε νὰ παράσχητε τὰ φῶτα τῆς Διδασκαλίας Μου πρὸς ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἐθυσίαζαν τὰ πάντα, διὰ νὰ κατορθώσωσι νὰ φθάσωσιν, ἐκεῖ ὅπου ὑμεῖς πρὸ πολλοῦ ἐκκινήσατε.

Ὁ χρόνος ὑμῶν ἐπείγει.

Πολὺ συντόμως θὰ ἐξελιχθῶσιν ἐν τῷ κόσμῳ γεγονότα, τὰ ὁποῖα δέον νὰ εὕρωσιν ὑμᾶς πανετοίμους πρὸς παρασκευὴν τῆς προλειάνσεως τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον θά χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία μιᾶς νέας ἀνθρωποσωτηρίου ἐποχῆς.

Τὰ γεγονότα ταῦτα θὰ ἔχωσιν ἀναμφισβητήτως ἀξιόλογον προνομιοῦχον θέσιν σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνέθεσα εἰς ὑμᾶς νὰ φέρητε εἰς πέρας καὶ ἴσως ἐν τῇ μελλούσῃ παρ’ Ἐμοῦ ἀποκαλύψει νὰ δώσῃ εἰς ὑμᾶς τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀπαρχὴ ἑνὸς νέου διὰ τὴν ἀνθρωπότητα κόσμου καὶ μιᾶς νέας δι’ αὐτὴν ἐποχῆς.

Πρὸς τὸν μελλοντικὸν τοῦτον σκοπόν, ἐκεῖνο ἤδη, τὸ ὁποῖον συνιστᾶται εἰς ὑμᾶς, εἶναι ἡ ἀπαραίτητος προγραμματικὴ κατάρτισις καὶ ἡ ἐκ νέου ἐπανάληψις τοῦ διακοπέντος ἔργου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχικῆς ἐκκινήσεως ὑμῶν. Σχηματίσατε τὸν μεταξὺ ὑμῶν ὑφιστάμενον πυρῆνα, ἐξακολουθήσατε νὰ ἔχητε ἀδιασπάστους μεταξὺ ὑμῶν ἀδελφικὰς σχέσεις καὶ μὴ παραλείπητε νὰ ἀνταλλάσσητε τὰς μεταξὺ ὑμῶν σκέψεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα παρέσχον εἰς ὑμᾶς, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν συζήτησιν πάσης πρὸς ὑμᾶς ἀναφυομένης ἀπορίας, ἀνταλλάσσοντες τὰς γνώμας ὑμῶν πρὸς ὀρθοτέραν αὐτῆς λύσιν.

Δὲν εἶναι ἐπάναγκες νὰ λαμβάνητε παρ’ Ἐμοῦ πάντοτε τὴν λύσιν τῶν ἀποριῶν ὑμῶν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀξία ὑμῶν καταπίπτει καὶ ἡ ἀπαραίτητος διάκρισις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὀρθοῦ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐξέλιξιν ὑμῶν δοκιμήν. Ἀπ’ ἐναντίας ἡ ἀνταλλαγὴ ἀντιθέτων ἀπόψεων καθιστᾷ ὑμᾶς ἱκανοὺς πρὸς ἐξεύρεσιν παρ’ ὑμῶν τῆς ὀρθοτέρας λύσεως ἐπὶ πάσης προκυψάσης ἀπορίας καὶ ζητήματος, ἐνῷ συγχρόνως ἡ διάνοια ὑμῶν ὀξύνεται, καὶ ἡ κρίσις ὑμῶν μεγεθύνεται.

16/5/1961